

Чарльз Діккенс “Пригоди Олівера Твіста”

10 – Б

Підготували:
Сас Марія
Мицак Христина

Чарлз Діккенс - письменник вікторіанської епохи, який не тільки відобразив її у своїх творах і порушив проблеми, котрі хвилювали англійське суспільство, а й намагався їх розв'язувати.

Народився Чарлз Діккенс 7 лютого 1812 року в сім'ї дрібного чиновника морського казначейства Джона Діккенса. Спочатку батьки Чарлза жили порівняно благополучно, проте через деякий час почали з'являтися проблеми.

Книжки й саме життя були найголовнішими його вихователями, початкову освіту Чарлз здобув у Чатемській школі, де тоді вчителював випускник Оксфорда Вільям Джілс; він і прищепив хлопчикові любов до англійської літератури й до читання взагалі.

З 1832 року Чарлз працював у місцевій газетці, потім був співробітником часопису "Дзеркало парламенту", що належав його родичеві. Діккенс дуже швидко зумів виділитися з-поміж інших працівників редакції: його репортажі були цікаві та набагато точніші, ніж звіти колег, хоч усім журналістам заборонялося робити записи. Розгадка проста й оригінальна: Чарлз одягав довгі та тверді манжети, а потім списував їх дрібним письмом.

До професійних клопотів додалися й особисті - сім'я потребувала грошей, а батько знову заліз у борги. Це й вирішило подальші кроки - Діккенс узявся за перо. Особливих зусиль нова робота не потребувала: стільки було передумано, пережито, побачено, що варто лише взятися за папір, а далі - то справа репортерського досвіду й часу.

❖ Наприкінці 1833 року в журналі "Манслі Мегезін" з'явилося оповідання "Обід на Поплар Вок", правда, без імені автора. Читачі почали з нетерпінням чекати оповідань автора, який вирішив приховати своє ім'я під псевдонімом "Боз" (жартівливе прізвисько молодшого брата Чарлза Діккенса, яке згодом стало відоме сотням тисяч читачів). Так письменника продовжували називати, коли він став знаменитим. Нариси, автором яких був Боз, побачили світу різних часописах, часом і всупереч бажанням Діккенса, про що свідчать листи до друзів.

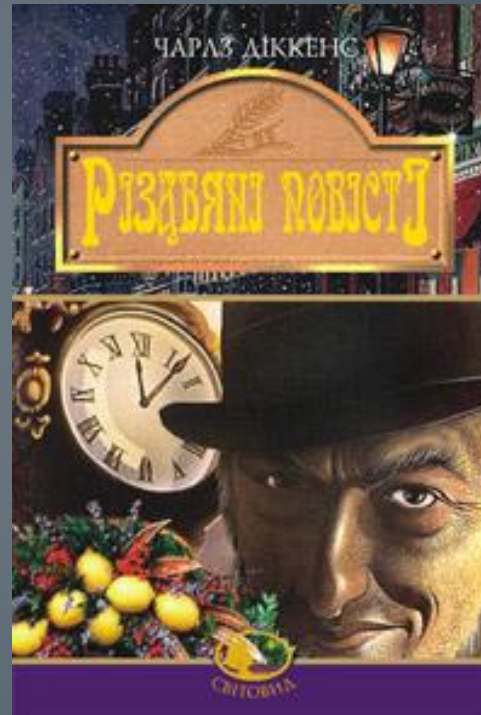
❖ У 1836 р. з'явилися на прилавках "Нариси Боза" у двох томах.

ОСНОВНІ ТВОРИ:

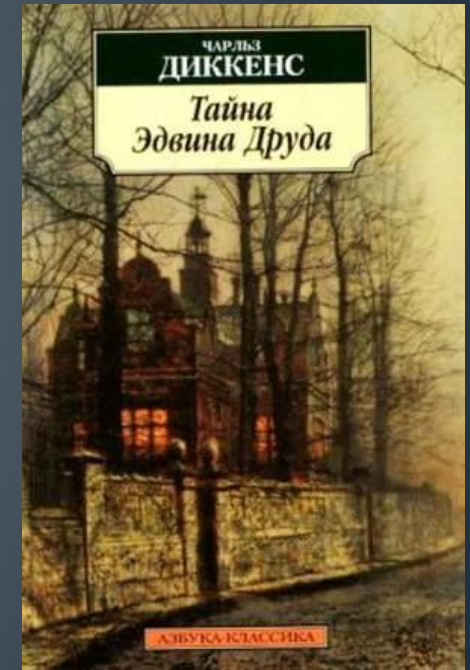
"Пригоди Олівера
Твіста"

"Різдвяна пісня в
прозі"

"Таємниця
Едвіна Друда"

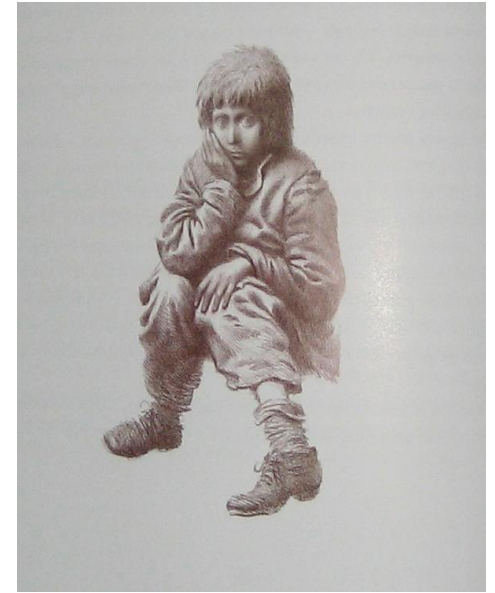

“Пригоди

Твіста”

Олівера

Олівер Твіст народився сиротою. Його мама померла при пологах, а батька з невідомої причини не було поряд. Дитинство, сповнене злиднів та нещастя, пройшло у робітньому домі у безіменному місті (в першій публікації в «Бентліз Міселені» місто називалося Мадфог і було розташоване на віддалі 75 миль на північ від Лондона). За законом про бідних 1834 року піклування про нього взяла на себе держава, і його віддали в дитячу ферму жінці на ймення місіс Менн. Перші 8 років свого життя разом із іншими юними порушниками закону про бідних Олівер провів, отримуючи мало їжі та турботи

У 9 років містер Бамбл, парафіяльний бідл, помістив Олівера в робітний будинок, той самий, де працювала перед смертю його мама. Олівер працював там, відчуваючи постійну нестачу їжі, впродовж шести місяців. Одного дня до відчаю голодні хлопці вирішили кинути жереб — той, кому він випаде, повинен попросити добавки каші. Жереб випав Оліверу, і він, тремтячи, із мискою в руках, висловив знамените прохання: «Будь ласка, пане, я хочу ще».

Здійнявся великий гвалт. Комітет із добре вгодованих джентльменів, які опікувалися робітним домом, за обідом, яким можна було б нагодувати могутнього короля, запропонував 5 фунтів стерлінгів будь-кому, хто згодиться взяти хлопця в навчання. Олівер майже дістався жорстокому сажотрусу, але після відчайдушних благань хлопця не віддавати його в руки «того страшного чоловіка», лагідний старий радник відмовився підписати документ про опіку. Потім Олівера взяв до себе парафіяльний трунар містер Соверберрі. Він ставився до Олівера краще, бо сумне обличчя хлопчика робило з нього чудового плакальника на дитячих похоронах. Втім, містер Соверберрі був нещасливо одружений, а його дружині Олівер одразу ж не сподобався, в першу чергу тому, що він сподобався чоловікові.

Вона не марнувала нагоди залишити хлопця голодним і приниженим. З Олівера знущалися також інший підмайстер містера Соверберрі, Ной Клейпол, та служниця Шарлотта, закохана в Ноя. Поневіряння Олівера досягли вершини, коли одного дня, дратуючись із ним, Ной обізвав поганими словами його маму. Розлючений Олівер накинувся й навіть побив набагато більшого хлопця. Місіс Соверберрі вступилася за Ноя, разом вони приборкали Олівера, а потім змусили містера Соверберрі та містера Бамбла побити Олівера ще раз. Вночі, в своїй кімнатці, Олівер зламався й розридався, а цього він не робив ще змалечку. Врешті-решт хлопець вирішив утекти. Спочатку він тинявся околицями, але потім натрапив на дорожній знак, і ноги привели його в [Лондон](#).

Дорогою до Лондона Олівер зустрічає Джека Докінса, кишенькового злодія, відомого під прізвиськом Спритний Пройда, але невинна душа Олівера завадила йому завбачити в такому прізвиську натяк на нечесність. Пройда пригощає Олівера й розповідає йому, що знає в Лондоні одного пана, який «дасть йому притулок задарма й не спитає решти». Вдячний за несподівану допомогу, Олівер іде з Пройдою до помешкання старого пана. Так хлопець потрапляє в руки відомого злочинця-єврея на ймення Фейгін. Саме про цього старого пана говорив Пройда. Олівер починає жити у Фейгіна разом із його бандою малолітніх кишенькових злодюжок. Він не розуміє, чим вони займаються, йому здається, що вони виготовляють гаманці й носовички.

Згодом, коли гроші почали танути, Олівер разом із Спритним Пройдою та добродушним хлопцем на ймення Чарлі Бейтс виходять на «виробництво носовичків». Олівер надто пізно розуміє справжню суть завдання. Пройда й Чарлі крадуть носовичок у старого пана на ймення містер Браунлоу, й чимдуж утікають. Коли старий зауважив пропажу носовичка, він обернувся, помітив Олівера й побіг йому навздогін. До погоні приєднуються інші люди, Олівера ловлять і приводять до судді. На диво містер Браунлоу змінив свою думку про хлопця, й уже не вірить, що він кишеньковий злодій. На превелике розчарування судді, власник книжкової ятки, який бачив, як носовичка поцупив Пройда, дає свої свідчення на користь Олівера. Оліверу на ту пору стало зовсім зле, й він зомлів у суді. Пан Браунлоу забирає його до себе додому й разом із своєю економкою місіс Бедвін почав про нього піклуватися.

Олівер живе у Браунлоу й, зустрівшись із незвичною для нього добротою, швидко одужує. Проте його щастя недовге. Фейгін, побоюючись, що Олівер може проговоритися про його злочинну банду, вирішує, що хлопця потрібно повернути.

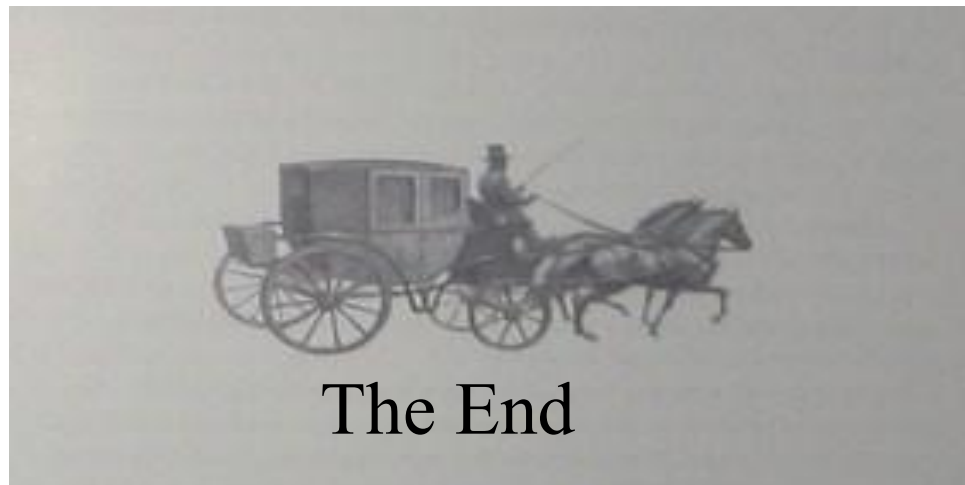
Спритний Пройда знайомить Олівера з Фейгіном. Ілюстрація Джорджа Крукшенка

Коли містер Браунлоу посилає Олівера заплатити за книги, його перестріває член банди, дівчина на ймення Ненсі, з якою Олівер раніше зустрічався у Фейгіна. Їй допомагає коханець, грубий грабіжник на ймення Білл Сайкс, і Олівера швидко доправляють до Фейгінового лігва. Злодії забирають у Олівера п'ятифунтову банкноту, яку йому довірив пан Браунлоу, й відбирають гарне нове вбрання. Олівер у відчаї, він намагається утекти й пробує покликати на допомогу поліцію, але Пройда, Чарлі й Фейгін безжалісно тягнуть його назад. Тільки Ненсі зберегла до хлопця співчуття, й це уберігає його від побоїв.

Фейгін робить нову спробу втягти Олівера в злочинне життя, змушуючи його взяти участь у пограбуванні. Ненсі неохоче допомагає долучити його до справи, хоча запевняє, що при нагоді постарается допомогти йому. Сайкс, загрожуючи вбити Олівера, якщо він не буде робити, що велено, змушує його пролізти у віконце й наказує відімкнути парадні двері. Проте пограбування не вдалося, Олівера поранили вистрілом із пістолета. Сайкс утікає, а про пораненого Олівера змушені турбуватися люди, яких він намагався пограбувати: Роуз Мейлі, її опікунша місіс Мейлі, яка виховує Роуз як небогу, хоча й не пов'язана з нею родинними зв'язками, та Гаррі Мейлі, син місіс Мейлі, закоханий у Роуз. Роуз переконана в невинності Олівера, забирає його до себе й виліковує.

Пан Браунлоу, старий приятель Оліверового батька, змушує Монкса відкрити свою таємницю: його справжнє ім'я Едвард Ліфорд, він брат Олівера від одного батька. Хоча він народився в законному шлюбі, але в шлюбі без кохання. Справжнім коханням їхнього батька була Оліверова мати Агнес. У пана Браунлоу зберігся її портрет, у якому відразу ж кидалася у вічі схожість із Олівером. Монкс довго розшукував батькову дитину, не для того, щоб стати йому другом і братом, а для того, щоб знищити. Браунлоу просить Олівера віддати половину спадщини, дуже незначної, Монксу, щоб у того був другий шанс. Олівер радо згоджується. Монкс емігрує в Америку, де пускає гроші по вітру, знову береться за злочинну діяльність і, врешті, помирає у в'язниці. Фейгіна заарештували й засудили до страти через повішення. Напередодні страти відбувається емоційна сцена — до старого злочинця у Ньюгейтську в'язницю приходять Олівер, де застає Фейгіна у божевільній лихоманці.

The End